

„OMA RAHU MA ANNAN TEILE.”

Joh. 14,27.

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 1 (7)

JAANUAR — VEEBRUAR 1990

2. AASTAKÄIK

«Usk ei ole teadmiste kindlus, vaid tugev usaldus sellesse, mida oodatakse ning veendumus asjades, mida ei nähta.¹

Usk on Jumala usaldamine — selle uskumine, et Tema meid armastab ja teab, mis on meie jaoks parim. Nii et juhi usk meid valima meie oma teid, vaid Tema teed. Meie teadmatuse asemele võtab usk omaks Tema tarkuse, meie nõrkuse asemele Tema tugevuse ja meie patuse asemele Tema õiguse. Meie elu ja meie ise kuu-

lume siis Talle: usk tunnustab Tema omanikuõigust ja võtab vastu sellest suhtest tuleneva õnnistuse. Tõde, õiglameelsust ja puhtust nimetatakse meie elu edukuse saladusteks. Usu varal jõuame me nendeni. Iga hea aje ja püüdlus on Jumala and; usk võtab Jumalalt vastu sellise elulaadi, mis üksnes viib tõeliselt edasi ja teeb seda tõhusalt.²

Kui kõneleme usust, siis tuleb meil mõista selget vahet. On sellist usku, mis erineb täielikult õigest usust. Jumala olemasolu

ja väe ning Tema Sõna tõepärasuse tunnustamine on tõsiasi, mida isegi saatan ja tema kaaskond ei saa oma südames eitada. Piiblis öeldakse, et ka «kurjad vaimud usuvad... ja värisevad» (Jk 2, 19), kuid see ei ole õige usk. Mitte veel siis, kui ainult usutakse Jumala Sõna, vaid siis, kui allutatakse ka tahe Tema tahetele; ainult siis, kui süda loovutatakse Temale ja tunded keskendatakse Temasse, on tegemist õige usuga — usuga, mis toimib armastuse kaudu ja puhastab hinge. Sellise

usu tulemusel uueneb süda Jumala kuju sarnaseks. Ja inimene, kes varem ei olnud ega saanudki olla sõnakuulelik Jumala käsuks, hakkab tundma rõõmu Tema pühadest seadustest ning hõiskab koos Lauljaga: «Kuidas ma armastan sinu käsuõpetust! Iga päev mölgutan ma mõttes seda!» (Ps 119, 97). Ja käsu õigus täitub meis, «kes me ei käi liha järele, vaid Vaimu järele» (Rm 8, 4).³

Usk ei apelleeri mitte mingisugusele meie oma headusele; see on Jumala and, mida võime saada ja säilitada ainult siis, kui me teeme Kristuse oma isiklikuks Päästjaks.⁴

* * *

Nende mõtetega soovib «Meie Aja» toimetis oma lugejaile 1990. aastal headede, edasiviivate kogemuste aastat!

* * *

Viited: 1. Signs 3.31876;
2. GW 259; 3. SC 54; 4. 6 BC 1080/

КАЛИНИНСКИЙ

**Käesolevas
numbris!**

Meie usume Jumalasse, lk. 2

Kuhu te olete Jeesuse pannud, lk. 3

Vabadusest, lk. 4

Sõprusest abielus, lk. 7

millegi kehistus. Ka täiskasvanule on elutargal eakal isal head nõu anda. Seetõttu ongi Jumal võrrelnud end isaga ja inimesi lastega.

Nagu kõik isad on konkreet- sed isikud, nii on ka Jumal, taevane Isa, konkreetne isik — jumaluse esimene isik. Ta on niisama konkreetne nagu on jumaluse teine isik — Poeg, Jeesus Kristus, ja kolmas — Püha

tundmaõppimise seisukohast erilist tähtsust, kas see või teine piiblisalm räägib kindlasti Isast või räägib Pojast. See, mis on omane ühele, on omane ka teisele. Seda tähendavad Jeesuse sõnad «Mina ja Isa oleme üks!» (Jh 10, 30) ning «Kes mind on näinud, see on näinud Isa» (Jh 14, 9). Jeesuse ja Isa nii suur sarnasus annab meile võimaluse Isa tundma õppida

tema käskis, ja see tuli esile!» (Ps 33, 9). Nii mõnigi maine isa on tahtnud teha oma laste heaks rohkem kui on suutnud. Küll on hea, et meie taevane Isa suudab kõike. Tema jaoks pole võimatut. «Tuletage meelde endisi asju muistsest ajast, sest mina olen Jumal ja kedagi teist ei ole, mina olen Jumal ja ükski ei ole minu sarnane, kes algusest alates kuulutab lõppu ja aegsasti ette, mida veel ei ole tehtud, kes ütleb: «Minu nõu läheb korda ja ma teen kõik, mis ma tahan.»» (Jes 46, 9, 10).

Jumala kõikvõimsusele lisandub võrratu tarkus ja kõike- teadmine. «Kas sa ei tea? Kas sa ei ole kuulnud? Igavene Jumal, Jehoova on maailma olemise looja; tema ei väsi ega tüdi, tema mõistus on uurimatu!» (Jes 40, 28).

Väga ilmekalt kõnetab Jumala võimest kõikjal olla, kõike näha ja kõike teada Taaveti 139. laul. «Jehoova, sa uurid mind läbi ja tunnend mind! Sina tead, millal ma maha istun ja millal ma tõusen; sa mõistad kaugelt ära mu mõtted! Sa, mõõdad ära mu käimise ja mu pikali-olemise, ja kõik mu teed on sulle tuttavad! Sest ei ole veel sõnagi mu keelele, näe, siis sa, Jehoova, tead selle kõik ära! Tagant ja eest sa ümbritsed mind ja paned oma pihu mu peale! See tundmine on minule imeline, see on liiga kõrge, et saaksin sellest jagu! Kuhu ma võiksin minna su Vaimu eest? Ju kuhu ma põgeneksin su palge eest? Kui ma astuksin taevasse, siis oled sina seal; kui ma teeksin endale aseme surmavalda, vaata, sina oled seal! -Kui ma võtaksin koidutiivad ja asuksin elama viimse mere otsa, siis sealgi su käsi juhataks mind ja su parem käsi haaraks minust kinni! Ja kui ma ütlesin: «Katku mind pimedus, ja valgus mu ümber saagu ööks!», siis pimedus ei oleks pime sinu ees, vaid õõ oleks nagu päev, pimedus oleks otsekuu valgus!» (Ps 139, 1—12).

Jumal on igavene Isa. «Isand, sina oled meile olnud eluasemeks põlvest põlve! Enne kui mäed sündisid ja kui maa ja maailm loodi, oled sina, Jumal, igavesest igavesti!» (Ps 90, 1, 2). Teadmine, et kõikvõimas, kõiketeadev, võrratult tark armastav Isa on igavene, lisab meile veelgi kindlusetunnet. Tema teab kõike, mis eales olnud, täpselt, sest Tema on olnud kõige toimunu tunnustajaks.

Meil on Jumal, «kellel ükski on surematiss» (1 Tm 6, 16). Meil pole iialgi vaja karta, et Tema kaoks, pole karta, et Tal kunagi midagi pooleli jääks nagu juhtub meie maiste isadega.

Kui hea, et meil on selline Isa.

HEINO LUKK

Meie usume Jumalasse, kõigeväelisse isasse

«Meie usume Jumalasse, kõigeväelisse Isasse» — nii kordavad paljud inimesed nädalast nädalasse. Paljudele on need sõnad lausa pähe kulanud ja vaevalt süvenevad nad iga kord nende sõnade sisse.

Mida teame Jumalast, kellesse usume? Me pole Jumalat näinud. Jeesus ütles, et Jumal on Vaim (Jh 4, 24), s. t. oma olemuselt meist erinev olevus, keda meie maised silmad tavali- ses olukorras ei saagi näha. See on hea, et me pole Teda näinud, sest oleme patused ja sellistena mõjaks Tema nägemine meile surmavalt. Ütles ju Jumal Moosesele: «Ükski inimene ei või mind näha ja jääda elama» (2 Ms 33, 20).

Meie teadmised Jumalast piirduvad põhiliselt sellega, mida võime Tema kohta Piiblist teada saada. Sellele lisanduvad meie isiklikud kogemused. On ilmsete, et meie, maiste ole- vuste pole võimalik Jumala olemust täielikult ära seletada. Piibel informeerib meid seda- võrd, kui võrd inimene on võime- line teavet vastu võtma. Jeesuski ei saanud oma jüngritele rääkida rohkem, kui nad olid võimelised mõistma. Nii on luge- da Jh 6, 12: «Mul on teile veel palju ütlemist, aga te ei või nüüd seda kanda.» Niko- deemusele pidi Jeesus ütleva: «Kui ma räägiksin maiseist as- just, ja te ei usu, kuidas te usuksite, kui ma räägiksin tae- vaseist asjust?» (Jh 3, 12).

Piibel räägib meile Jumalast kui isast. Näiteks on 5 Ms 32, 6 kirjutatud: «Eks ta ole su isa, su looja!» ja Jer 31, 9: «Ma olen Iisraeli isa ja Efraim on mu esmasündinu!» Jeesus pidas Jumala nimetamist isaks täiesti endastmõistetavaks, kui Ta ütles: «Nõnda paistku teie valgus inime- ste ees, et nad näeksid teie häid tegusid ja annaksid au teie Isale, kes on taevast.» (Mt 5, 16). Samuti õpetas Ta pöörduma palves Jumala poole kui Isa poole. Kui sõna «jumal» jääb paljudele kuidagi võõraks, siis sõna «isa» pole kellegi jaoks abstraktne mõiste, vaid toob silmade ette konkreetse väga lähedase inimese kuju. Lapsele on isa tarkuse, jõu ja küllap veel

Vaim. See ilmneb piiblisalmi- dest, mis kõnelevad Jumalast.

Juba Piibli algusest, 1 Ms 1. peatükis kirjeldatud loomisloost leiame palju tegusõnu, mis vii- tavad konkreetse isiku tegevuse- le. Näiteks loome sealt, et Jumal lõi, ütles, nägi, lahutas (eraldas), nimetas, tegi, pani, õnnistas, vaatas. Selles loetelus kohtame tegusõnu, mis välistava- vad täiesti võimaluse pidada Jumalaks loodust või midagi ebaisikulist. Olgu näiteks kas- või sõnad «ütles», «vaatas», «nägi» ja «õnnistas». Üldse räägib kogu loomisluu konk- reetse mõistusega olevuse tead- likust tegevusest. Nii räägib Jumalast kui tegelikust isikust terve Piibel.

Aga piibel räägib Jumalast muudki. Mõnel võib tekkida kü- simus, kas ühes või teises Piibli Vana Testamendi osas esinevas lauses, kus räägitakse Jumalast, ei räägita hoopis jumaluse tei- sest isikust, keda tunneme Jee- suse Kristusena? Kas saame alati väga kindlalt väita, et sel- les või teises piiblisalmis rää- gitakse just Jumal Isast või et just Pojast? Oli ju Kristuse eksisteerimine enne sündimist Petlemmas vaieldamatu tõsiasi. Üldiselt oli teada näiteks ka see, et Tema saatis iisraellasi nende kõrberännakul. Nii ütles ka apostel Paulus 1 Kor 10, 4: «Nad jõid vaimulikust kaljust, mis neid järgis. Ent see kalju oli Kristus.» Tõsi see on.

Samas aga ei olegi Jumala

ka Jeesuse kaudu. Isa tegutse- niks Jeesuse asemel samas olu- korras täpselt nii nagu tegutses Jeesus. Tema suhtumine erine- vatesse inimestesse on täpselt sarnasugune kui Jeesuse suhtu- mine jne.

Jumala iseloomulikumaid joo- ni on armastus (1 Jh 4, 8). Armastusega kaasneb häämas- tav kannatlikkus. Armastusest, kannatlikkusest ja võrratust et- tenägelikkusest tuleneb Jumala kogu tegevus.

Samas ei tohi me ära unusta- da, et Jumala armastus ei vaa- ta patule n. ö. läbi sõrmede. Jumala juures on õiglus ja ha- lastus teineteisega läbi põimu- nud.

Jumaliku armastuse eripäraks on erapooletus, ka nende armas- tamine, kes vastu ei armasta. «Tema laseb oma päikese tõus- ta kurjade ja heade üle ja laseb vihma sadada õigete ja ülekohtu- ste peale» (Mt 5, 45). «Tema on lahke ka tänamatute ja kur- jade vastu» (Lk 6, 35). Jumala armastuse ülimaks tõendiks on Kristuse ristisurm. «Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinu Poja on andnud, et ükski, kes temas- se usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu» (Jh 3, 16).

Jumal on kõikevõimas Isa. Sellest tunnistavad Piibel, Te- ma töö ja tegevus. «Jumal üt- les temale: «Mina olen kõige- väeline Jumal!»» (1 Ms 35, 11). «Sest tema ütles, ja nõnda sai,

Suur on Su ustavus,
Jumal, mu Isa,
muutuse varju ma Sinus ei näe.
Püha ja õiglane,

heldusest rikas
oled Sa olnud ja igavest' jääd.
Talv, suvi, lõikusaeg,

õilmitsev kevad,
kuu, päikse, tähtede muutmatu käik
koos kõige looduga

laulavad Sinust,
Su armu, ustavust kiidavad kõik.
Pattude andestus,

rahu, mis püsiv,
Su kallis lähedus saatjaks mu teel.
Võitluses jõudu mul kingid,
kui väsin.

Suur on Su armastus, Su helde meel.

Kuhu te olete Jeesuse pannud?

Ammugi on selgeks saanud, et elus tuleb kokku puutuda väga mitmesuguste probleemidega. Ühed neist on kergesti lahendatavad, teised nõuavad juba suuremaid jõupingutusi, kolmandad aga jäävad hoopiski lahendusetu.

Seda tõde mõistsid ka Jeesuse haua poole ruttavad naised. Nad teadsid, et Opetaja on surnud ja selles asjas polnud enam ühtegi lahendust. Palju enam vaevas mõte määratu suurest kivirahnust haua sissepääsu ees, mille eemaldamine ei olnud neile jõukohane. Tegemist oli niisil teise kategooriasse kuuluva probleemiga, raskesti lahendatava probleemiga.

Murest murtud südamega olid naised näinud, kuidas salk rooma sõdalasi kivi haua ukse ette veeretasi ja siis pitseerisid. Mittemidagiütlev, ilma pealiskirjadeta kivi, aga ometi jutustas see neile palju enam, kui ükski tolleaegne võidusteel.

See rõhutas möödunud aegade kohutavat traagikat. Selle kivi taga oli varjul nende sõbra rasketest katsumustest ja ülinimlikest kannatustest muserdatud põrmukuju. Kõik näis olevat lõppenud, ja tundus kuidagi harjumatuna, et see Jeesus, kes osakas olla igasuguse olukorra peremees, peab nüüd leppima teiste poolt kujundatud saatusega. Olukord tundus loodusetuna. Samas eksisteeris aga siiski midagi seletamatut, mis sundis naisi juba varakult oma samme haua poole seadma. Oli see mingi salapärase intuitsioon või lihtne usk, mis kannatlikult ootas imet, seda me ei tea. Aga võib-olla oli see hoopiski asmatust, puhast ja puhta, mis välistele takistustele vaatamata ihkas Jeesuse lähedust isegi peale Tema surma?

Naised astuvad vaikides. Nad ei vaheta ainsatki sõna. Kallid mälestused viivad tagasi lähiminevikku. Kui imeline oli see aeg, mil võis Jeesusega jagada oma tillukest õnne ja suurt valu. Milline õndsus oli tagasi vaadata päevadele, mil Jeesus muutis nende vaesuse rikkuseks, kui Ta võttis neilt patu ning andis vastu oma jumaliku õiguse hindamatu rüü.

Neile meenuvad Jeesuse õpetused, Tema kõned. Tõsi-küll, alati polnud need sugugi lihtsate killast. Nii mõnigi asi jäi vahel arusaamatuks. Aga üks oli selge — Tema õpetused erustasid igat kuulajat ainulaadse nõtteerksusega, aktuaalsuse ja elulähedusega. Vaikselt astuvatele naistele meenus, kuidas Jeesus oma sõprade väikeses ringis hoiatas neid igasuguste negatiivsete välimõjude eest. Samas aga ei varjanud Ta oma

leppimatust merise konservatismi suhtes, mis üsna sageli nende endi hulgas vahitsevale kohale tõusis ja põhjendamatu eluõigust nõudis. Meenuvad hetked, mil Jeesus õpetas, kuidas isegi ülirasketes olukordades, välise sõltuvuse hetkil säilitada oma hinge puhtust ja seemine sõltumatus. Meelde tulevad Jeesuse imeteod, terveks saanud inimeste tänulikkus ja nende õnnest säravad silmad. Sealsamas meenus aga rahva vanemate vaenulikkus, mis kestis kolm ja pool aastat ning kulmineerus Kolgataks. Ja lõpuks siis see suur kivi.

Ajapikku, vastu tahtmist on lepitud mõttega, et Jeesust ei ole enam. See on naiste arvates kolmandasse kategooriasse ulatuv probleem — seega probleem, mille jaoks ei ole lahendust. Jeesus on surnud ja kas pole see küllalt veenev argument, et olukord lootusetuks tunnistada.

Elukogemused on näidanud, et inimesed teevad plaane ja märgivad maha tuleviku rajajooni, lähtudes reaalsest võimalusest. Ka hauale lähenevad naised olid realistid. Nad teadsid, et surma ei saa olematuks muuta ühegi plaanipidamisega. Nende mõtteis oli sootuks lihtsam asi, kuigi omal jõul lahendamatu ja ülejõukäiv. Kes veeretab kivi haua ukse eest? Kes avab tee Jeesuse juurde?

Siis, kui õnnistegija veel elas, ületas Ta kõik takistused ja piirded, olgu siis otsesed või eelarvamuslikud, mida inimesed oma rumaluses rajanud olid, ja avas seega ise tee iga abivajaja juurde. Aga kes kõrvaldab kivi nüüd!

Kallid sõbrad, midagi taolist küsivad inimesed sageli ka tänna. Neile tundub mõnikord, et Kristus on sulatud ateismi

võistlevate filosoofiate ja maailmavaadete kivi taha. Paljudele tundub, et Jeesus ei saa täna teed rajada ühegi inimese juurde. Julgen aga öelda, et ei selles ega kusagil mujal pole ühtegi sellist kivi — ei tegelikku ega sümbolset — mis suudaks inimest Jeesusest lahutada.

Seda kogesid ka hauale lähenevad naised. Juba eemalt näevad nad oma imestuseks ja rõõmiks, et kivi on kõrvaldatud. Sammu kiirendades ruttavad nad haua juurde ja pörkuvad kokku täiesti uue probleemiga — haud on tühi. Olukord äratab lootusetuse tunde. Tema tunneb, kuidas ahastus tema kurku nõõrima hakkab ja hetke pärast on ta silmad pisarast tuhmunud. Puhta hinge ja siira südamega naine nutab ahastavalt. Läbi pisarate ei seleta ta, keda endi ümber. Isegi mitte Jeesust, kes talle osavõitlikult läheneb. Maria on oma mures lohutamatu. Kuhu nad on mu Issanda pannud? Siis aga kuulab ta tuttavat ja väga meeldivat häält. Maria! Maria suunab oma pilgu tühja hauda, siis enda kõrval seisvale kogule — see on ju Jeesus! Alles nüüd mõistab ta, et tühi haud, mis talle nii palju valu valmistas, ei olegi probleem, vaid hoopiski selle lahendus.

Paljud inimesed nutavad oma purunenud lootuste ja kaotuste tühja haua juures, otsides meeletult oma mureküsimustele lahendust. Uskugem, elav Jeesus on meie probleemide lahendus. Ainult Tema üksi mõistab meid, tunneb meie vajadusi ja suudab ka alati ning kõiges aidata.

Inimeste ebaõnnestumiste põhjused ei peitu probleemide röhkuses või suuruses. Põhjus on sageli lihtsam, kui arvatakse. Nimelt, me ei ole andnud Jeesusele väärilist kohta oma südametemplis. Ja kui kellelgi õnnestub sinna pilk heita ja tõdeda, et süda on muudetud kurjade vaimude asupaigaks, siis ei ole midagi võõrastavat, kus küsitakse: Kuhu te olete Jeesuse pannud?

Jumala koguduse ajaloos oli periood, mil Jeesuse Kristuse kaunis kuhu pidi selgelt paistma templiteenistuse rituaalidest. Iga ohver, iga tseremoonia viitas Tema võrratule lunastustööle. Ajapikku kaotasid aga võrdkujud oma tähtsuse, sest ikka vähemaks jäi neid, kes oskasid näha templiteenistusel loodavate ohvrite taga tõelist

ohvrit — Jumala Talle, kes maailma patu kannab. Ja kui jõudis kätte prohvetlikult ettekuulutatud aeg, mil Jeesus sündis Petlemmas, siis tundsid Ta ära vaid vähesed. Räägitakse karjastest, kes tol ööl oma karja hoidsid, jumalakartlikust Siimonast, vagast Annast ja veel mõningatest isikutest, kes olid teinud oma elumõtteks Messiaaga kohtuda. Iisrael tervikuna valis aga pimeduse.

Kümneid aastaid hiljem, siis, kui algas Jeesuse lühike maine tegevusperiood, püüdis Ta oma jumaliku mõjuga seda pimedust hajutada. Iga õpetus, iga imetegu oli otsekui taevast tulnud valguskiir tolle ajastu pilkases pimeduses. Kuid Jeruusalemm oma välises toreduses ei soovinud sellist valgust. Tehti kõik, et Jeesuse tõelist palet rahva eest peita. Ja kui see lõppkokkuvõttes oodatud tulemusi ei andnud, siis kasutati kõige alatumat teed — Ta löödi reeturlikult risti ning peideti hiljem suure kivi taha lootuses, et rahvas Ta lõplikult unustab. Inimesed ei saanud aga unustada oma heategijat. Nad tulid preestrite ja vanemate juurde meile juba tuntud küsimusega: Kuhu te olete Jeesuse pannud?

Üldiselt levinud arvamuse alusel usuti, et juutide nähtamatu Jumal Jahve elab Jeruusalemma templis kõige pühama paigas. Sellele salapärasele kohale vaadati varjamatu aukartusega. Josefus Flavius kirjutab, et isegi rooma väepealik Titus lähenes templi eesriidele teatud kõhklusega. Mis on seal taga? Kas mõni ebausukummitus või on see paik tõepoolest Jahve eluase? Ta haarab eesriidest. Titust jälgivad kõikide kohalolijate tõsised ja kartlikud dpilgud. Nad on valmis silmsilma vastu astuma Jahvega, kes ei suutnud nende arvates Jeruusalemma päästa. Tugeva käeliigutusega rebib Titus eesriide lahti. Nähtavale tuleb hämar ruum. Lõhnab mulla ja pehkinud puu järele. Paljas, tahumatu kivi asetseb künka tipus. Suur, ängistav üksindus ja muud ei midagi. Keegi ohvitseridest kehitab õlgu ja ütleb ainult ühe sõna: Nõdrameelsed.

Kuigi roomlased ei küsinud vangilangenud juutide käest, kuhu nad on oma Jumala pannud, oli see küsimus tekkinud olukorras siiski mingil määral olemas. Häbistav kaotus, templi häving — kõik see kõneles sellest, et Jehoova oli oma rahva juurest lahkunud.

Mitte ainult leivast...

Ühel suvel, kui oli me noortega jalgsi-matkale minemas, kutsusin kaasa ka üht tuttavat noormeest meie linnast Kutsutu ütle otse et korra on ta nõnda jalgsi matkanud ja tal on sellest kehvad mälestused. Selgus, et põhjuseks ei olnud raske seljakott ega kilomeetrid, vaid piiratud vabadus: «Siia ei tohi!» «Sinna ei lähel!» «Ära üksi nii kaugele ette jookse!» jne.

Vabaduse probleem on üks inimkonna põhiprobleeme ja tundub et parimalgi juhul saame rääkida vaid suhtelisest vabadusest. Ka on peaaegu igaühel — sõltuvalt eest, soost, kasvatus-est — vabadusest oma arusaamine. Vabadusejano on aga ilmaselt tuttav kõigile.

Imik siputab ja rähkleb mähkmetes vahel siimanähtavalt vihaselt, otsekui tahtes öelda: «Ärge siduge mind nii! Laske liigutada — vabaks arenguks! Kas teile endale meeldiks nii seotud olla?» Sageli on temalgi õigus.

Kasvades on inimeselaps ümbritsetud piirangutega, keeldude ja käskudega vanemate poolt. Kui vastumeelt need sageli on! Oo, kuidas tahtnuks lapsepõlvkõlas õhtuti alati poole õõni palli taguda ja midagi põnevat ette võtta. Niipea, kui hakkasid kostma külaliste hõiked ja pallimatsud ning isalt emalt lõpuks luba käes oli, oli minnes «kõhualune jalgu täis». Hiljem ma enam ei kadestanud neid, kel oli alati olnud «vabadus».

Cometi on sageli ka lastel õigus, sest vanematel on lihtsam «käsujandusega» opereerida, kui süveneda laste soovidesse, eraldada aega ja tähelepanu selleks, et õpetada neid vabadust õigesti kasutama. Keelankäsen-luban-poliitikas närtisib küll oma valikuvõime, kuid mitte vabadusejano. Ja kui siis see «linnuk puurist pääseb», kes ei ole õppinud valima ja otsustama, siis...

Paralleelselt koduga mängib inimese elus suurt rolli kool. Opetajad, kasvatajad, kohustuslikud programmid ja päevakavad, kus läbisegi selgelt vajalik ja kõigile arusaadavalt mõtetu tegevus. Tänu Jumalale, et ka meil on hakatud mõistma reformi vajadust selles valdkonnas. Inimesehakatis vajab harmooniliseks arenguks üksjagu vabadust.

Noormeeste jaoks on järgmiseks etapiks sõjavägi, kus mehest pidavat tehtama mees. Olen arvamusel, et elu hellikuile kulub üks lühike periood midagi seesugust ära, et nad õpiksid tõelist vabadust nägema ja hindama, kuid praegusel kujul on see paik, kus parajas eas nooruki vaba mõtteviisi lõplikult summutada püütakse,

Seersant on tema enda sõnade järele sulle nii Jumala kui kuradi eest. Mäletan, millise raskusega pidid nad tajuma, et maal elistan säilitada vabadust pidada üht Jumalat tähtsamaks neist.

Lõpuks on siis inimene täiskasvanud ja vaba! Kas on? Ja kui palju on inimesi, kel on eesõigus vabale loominguisele tegevusele, kuigi kõik seda an-

da saanud kurva kogemuse osaliseks. Järjekordselt püüti rajada «Päikesemaad», utoopilist ühiskonda inimestega ja inimestest, kes ei olnud kunagi saanud sisemiselt vabaks. Nüüd tahetakse küll vahel öelda, et algidee oli hea, aga kurjad inimesed rikkusid asja ära. Millegipärast on see ikka nii läinud!? Piibel jutustab inimese päritolust:

VABADUSEST...

«Ja Jumal lõi inimese oma näo järele. Jumala näo järele lõi ta tema, ta lõi tema meheks ja naiseks! Ja Jumal õnnistas neid, ja Jumal ütles neile: «Olge viljakad ja teid saagu palju, täitke maa ja alistage see enesetele; ja valitsege kalade üle meres, lindude üle taeva all ja kõigi loomade üle, kes maa peal liiguvad!» 1 M 2, 27, 28.

Inimene loodi Maale valitsejaks — Jumala sarnaseks. See sarnasus ei seisnenud ilmselt nina kujes ega silmade asetusel, vaid olemuses. Inimene loodi vaba otsuse- ja valikuvõimega. Ta oli tõeliselt vaba, tundmata endas välist või sisemist survet. Kõik kuulus temale, kõiges oli arvestatud tema heaolu ja võimaldatud avarust tema fantaasiale, valikule, loomepotentsiaalile, sest ta oli ju Jumala sarnane.

Jumal jättis kindlal põhjusel enda meelevalda vaid ühe puu ja just see sümboliseeris vabaduse tippu. Sest just selle «objekti» kaudu oli inimesele esitatud võimalus ka liidust oma Loojaga lahti öelda ning ühineda võimsa ingluga kes oli Jumala vastu mässu tõstnud. Ühtlasi oli Jumal teatanud ka selle sammu vältimatud, iseeneslikud tagajärjed (mis ei tulene Jumala vihast või soluvumisest — seda näitab kõik järgnev).

Ja siis äkki kuuleksin ma Eedeni aias otsekui «Internatsionaali». Jah, te loete õigesti! Kuigi selle jõulise revolutsioonilise, viisilt lausa majesteetliku laulu sõnad pärinevad Potter'ilt 1881. aastast, väljendas sõnade peamõtte autor need juba tõesti Eedeni vias.

Tookord sisendas Saatan inimesele, et selle ainsa erandi — hea ja kurja tundmise puu — kaudu on piiratud nende vabadus. Ära looda Jumalale! Siruta käsi ja võta vabadus ise!

«Te ei sure kummatigi mitte, vaid Jumal teab, et mil päeval te sellest sööte, lähivad teie silmad lahti ja te saate Jumala sarnaseks, tundes head ja kurja,» õhutas ta. (1 M 3, 4, 5). Ja selle «muusika» saate! — ei

vabadust saa taeva väega. Vaid oma võimsa julge käega — kaotas esimene inimpaar oma vabaduse.

Millegipärast on hetkeseis selline, et just neis riikides, mille noorust kasvatati nende võitlusele kutsuvate helide ja sõnadega, nõutakse taas vabadust ja kaudseliki hoomatakse, et päriselt see ei õnnestu, kui jätta asjast välja taevast.

Inimene võib küll hetkeks end vabaks laulda — ühtelele on selleks «Internatsionaal», teistele aitab rock, sest ka viimase andunud austajad rägivad suu- rest vabanemistundest õnnestunud konstardi puhul — kuid ikkagi tundub, et sellistes «valdamistest» on vaid aseaine inimhinge tõelisele vabadusejanelule.

Üks Jeesuse kauneist töö- tustis kõlab järgmiselt: «Kui te jääte minu sõnasse, siis te olete minu jüngrid ja tunnetate tõe ja tõde teeb teid vabaks.» Jh 8, 31, 32.

Nende sõnade kuulajad pa- handusid südamest, ja unustanud hetkeks isegi tõsiasja, et nad olid kogu oma rahvaga Rooma okupatsioonil all, väit- sid: «Meie oleme Aabrahami sugu ega ole veel iialgi kedagi orjanud!»

Jeesus jättis samuti okupatsio- onifakti kui tagajärje märki- mata ja osutas asja tuumale: «Tõesti, tõesti ma ütlen teile, et igaüks, kes teeb pattu, on patu ori... Kui nüüd (Jumala) Poeg teid vabaks teeb, siis olete õieti vabad.»

Jeesus on kummutanud väite nagu ei saaks vabadust taeva väega. Miljonid on kogunud seda õiget vabanemist, mida ei saa takistada välised olukorrad, müürid, seinad, trellid, ahelad või inimlik surve. Vabadust, mis ei ihka enam purustada, hävitada, murda, vaid hoopis armastada, halastada, aidata, rõõ- mustada, õnnistada, päästa. Ja see soov ei raug, kuna Jumala Poeg on toonud nende hinge taevase vabaduse. Neil on jul- gus ja vabadus teha seda, mida nõuab südametunnistus, ja tege- mata jätta see, mille vastu sü- dametunnistus tõrgub. Nad sammuvad edasi ka siis, kui muusika on juba ammu vaiki- nud, sest hinges heliseb uus muusika.

Huvitavaid kohtumisi

Eesti Adventkoguduste Kammerkoori kontserdireisist Soome 25. okt. - 10. nov. 1989

Kui me pimedal teisipäeval hilisõhtul «Georg Otsa» pardal tuledesäras Helsingi sadamasse sisse sõitsime, oli meil kõigil vist veidi kõhe olla. Ikkagi võõras maa ja võõras keel, mine sa tea. Ei osanud ju keegi meist veel arvata, kui kalliks ja südamelähedaseks see põhjamaaiselt külm maa meile lõpuks saab.

Tegelikult olime oma eelseisva kontserdireisi pärast päris mures. Meid ootasid ees esinemised Soome noorsoopäevadel Turus 28.—30. oktoobrini ning 10 kontserti Soomemaa erinevates paikades. Tagantjärele vaadates võib küll öelda, et kõik etteasted läksid hästi ning meid võeti igal pool väga soojalt ja sõbralikult vastu.

Meile jätsid kõige sügavama mulje just noorsoopäevad Turus. Need kestsid kokku kolm päeva ning selle aja jooksul oli meil meeldiv võimalus osa võtta peaaegu kõikidest seal

toimunud üritustest. Peale meie koori aitasid noortepäevade muusikalist osa sisustada veel Toivonlinna noortekoor ja tütarlasteansambel. Praegu kõigil koosolekul kõneles Kristusest ja noorteprobleemidest väga haaravalt külalisjutlustaja Inglismaalt — Jim Huzzey — ja võib öelda, et ta tõepoolest pani noored ennast kuulama.

Milline mulje jäi nende päevade põhjal soome noortest? Üldiselt tundus, et soome noor on harjunud võimalusega valida paljude heade asjade vahel ning sellepärast läheb ainult sellisele üritusele, millest ta teab, et see teda ka tõesti huvitab. Noortepäevadest oli näha, et korraldajad olid ettevalmistustega kõvasti vaeva näinud, et noored oskasid seda ka hinnata.

Laupäevased üritused toimusid näiteks Turu kontserdisaalis, mis mahutab umbes 1000 (Järg 6. lk.)

LASTETÖÖ ON KÜLVITÖÖ

22.—27. oktoobrini 1989. a. viibisid Tallinnas Erja ja Harri Kuhalampi Soomest. Mõlemad töötavad Turu lähedal Piikiös asuvas SP Adventistide Kogudusele kuuluvas keskkoolis — Toivolinnas. Erja on õpilaste internaadis vastutav hoolidaja, Harri töötab noortepastorina.

Seekordne külastus oli vastus SP Adventistide Balti Uniooni juhatase kutsele — sooviti, et Erja Kuhalampi peaks laste hingamispäevakooli õpetajatele kahepäevase seminari. Nii kogunesidki 24. oktoobri hommikul Tallinna Mere puisteel asuvasse kirikusse laste hingamispäevakooli õpetajad kõigisid Eesti adventkogudustest ja esindajad Lätist.

Sissejuhatavas sõnavõtus rõhutas Harri Kuhalampi laste hingamispäevakooli tähtsust laste juhtimisel Kristuse juurde. Tõsisel, pühendunud kõnes muutusid elavaks ja kaasaegseks kauges minevikus Moosese kaudu antud juhised 5 Ms 6, 6, 7: «Ja needsinased sõnad, mis ma tänna sulle annan, jäägu su südamesse!», samuti reesuse sõnad Mrk 10, 14: «Laske lapsukesed minu juurde tulla, ärge keelake neid, sest niisuguste päralt on Jumala riik.» Sõnavõtt sisaldas ka erilist koguduste pastoreile mõeldud üleskutsed pühendada lastele pisut aega hingamispäevase jultuse eel. Kõneldes laste õpetaja olemusest, kasutas Harri Kuhalampi tsitaati E. G. White'i raamatust «Nõuandeid hingamispäevakooli töök»: «Meie õpetajad peavad olema pöördunud inimesed, kes tea-

vad, mida tähendab Jumalaga koos võidelda ja kes ei jää rahule enne, kui laste süda on pöördunud, hakanud armastama, tänama ja austama Jumalat.»

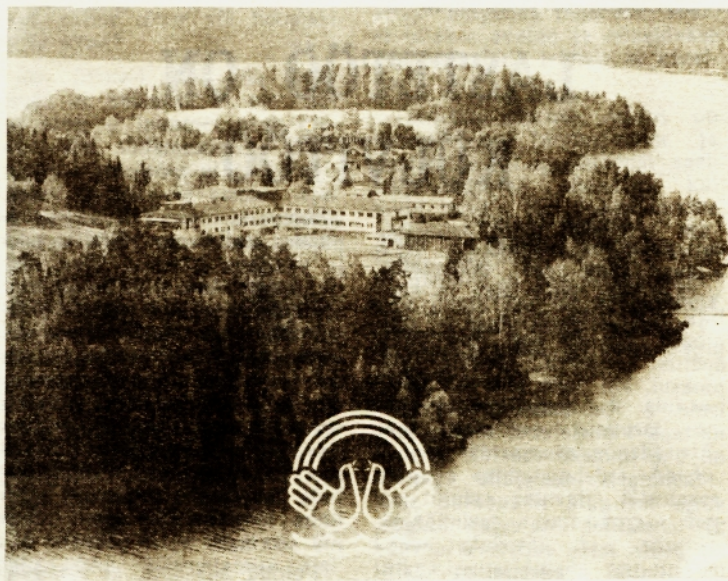
Edasi jätkus seminar Erja Kuhalampi loengutega. Need sisukad loengud sisaldasid laste õpetamise paljusid tahke, andsid vajalikke teadmisi ja näpunäiteid, juhtisid tähelepanu laste vanusest sõltuval hingamispäevakooli programmile.

Hingamispäevakoolis peaksid lapsed olema jaotatud viide vanuserühma: 0—3, 4—6, 7—9/10, 10/11—12 ja 13—14-aastased. Programmi peab arvestama vastavasse vanuserühma kuuluvate laste füüsilist arengut, intellekti omadusi, sotsiaalseid ja emotsionaalseid iseärasusi ning kalduvusi.

Erja tõstis loengutes eriliselt esile laste õpetajale esitatavad nõuded. Õpetaja:

1. elab lähedases ühenduses Kristusega;
2. on aus iseenese ees;
3. armastab ja mõisib lapsi;
4. on pühendunud oma tööle;
5. valmistub igaks tunniks hooliga.

Kõlama jäid mõtted: «+ See kõik ei tähenda, et peame olema täiuslikud, enne kui hakkame õpetama. Tähtsant on kindi haarata Jumala käest — olla ise Jumala Sõna agar uurija, tunda ise Kristust. + Lapsed näevad võltsi läbi. Ainult siis, kui ollakse täiesti siiras, toimub kahe hinge kohtumine, ja alles siis laps õpib! + Maailma kõige lähem tee on ühest kõrvast sisse, teisest välja. Kõrvast (Järg 6. lk.)

ARUANNE JEEUSE USUST

(Algus 5. lk.)
inimest. Saal oli peaaegu et täis. Väga huvitavaks elamuks oli minu jaoks noorte poolt igati hästi lavastatud vaimuliku sisuga näidend — ühe kaasaja tütarlapse elumõtte otsingutest — mis kesti umbes tund aega.

Kuna nende päevade üritustest võttis rohkesti osa ka neid noori, kes muidu kirikus ei käi, oli sellega arvestades paigutatud fuajeedesse rida raamatulette, kust igaüks võis osta endale, mida soovis. Va-

hemärkusena võin öelda, et tundsin alati eneses mingit torget, kui nägin soomlaste kauni kujundusega ja heal paberil raamatuid. Käisin hiljem ka Tampere meie adventkirjastuses ja nägime kõiki seal trükitavaid raamatuid — lastele, noortele, erinevate elualade inimestele. Tõepoolest, vahel teeb küll meelega mõruks, et meil pole aastakümneid vaimulikku kirjandust vajalikuks peetud.

Natuke ehk ka nendest meie adventasutustest, kus meil Soo-

Tänapäeva maailm kõneleb Jeesusest rohkem kui kunagi varem. Ka kirikusse ja ajaloolisse ristiisku ükskõikselt suhtuvad inimesed on hakanud tajuma, et naatsaretlane Jeesus on siiski inimkonna ajaloo tähtsaim isik.

On suurepärane, et maailma pilgud pööratakse võimsamalt kui kunagi varem Jeesusele, kes üksnes on tee, tõde ja elu. Küsimus on ainult selles, kas meie aja inimesi juhatatakse ehtsasse kontakti Jeesusega või pakutakse neile mingit inimlikku, lühendatud ja võib-olla ka võltsitud evangeeliumi Jeesusest.

Jeesus on evangeeliumides ise väljendanud tõsiasja, et Tema nime pelk kordamine ei ole tõendiks ehtsast Jeesuse usust. «Mitte igaüks, kes minule ütleb: «Issand, Issand!» ei saa taevariiki...» «Vaadake, et keegi teid ei eksita. Sest paljud tulevad minu nimel...» Selliselt hoiatas Jeesus ise oma järelkijaid valede Jeesuse nimega seotud liikumiste eest. Pole ohutu järgida kõigile häältele, mis hüüavad Jeesuse püha nime.

Milline on siis õige «Jeesuse-liikumine»? Kahtlemata selline, mis järgib kõiges Jeesuse õpetusi ning on kõigis oma toimumisviisides ja kuulutuses ustav Jeesusele — või nii nagu Ilmutusraamatus öeldakse, mis peab «Jeesuse usku».

Ent mida kätkeb endas tõeline «Jeesuse usk»? Kes on tõeliselt see Jeesus, kellele meil tuleb olla ustav ja keda me peame usaldama? Mida Jeesus ise maise elurännaku kestel uskus? Milline on usk, mida Ta oma järelkijajatelt ootab? Kas veel tänapäevalgi on neid, kes hoiavad tõeliselt «Jeesuse usku»?

Just selles on küsimus.

Eesti Adventkoguduste Kammerkoori ...

mes olles oli võimalik viibida. Väga hea mulje jätsid meie adventkoolid — algkoolid suuremates linnades ning keskkool Toivonlinnas. Toivonlinnas olime me päris mitu päeva ja seetõttu nägime seda kooli veidi lähemalt ning võisime ka kuulajatena mõnes tunnis osaleda. See kool asub umbes 24 km Turust väga kaunis paigas lahesopi ääres.

Soome kooli juures torkas silma õpilase ja õpetaja vaheline väga hea kontakt. Opetaja ei püstitanud barjääre enda ja

õpilase vahele ning seetõttu näis õpilaste käitumine koolitundides meie range kasvatuse kõrval ehk liiga vabana. Tulemusi vaadates oli aga selge, et see tuleb asjale ainult kasuks. Lõppude lõpuks on ju ka iga väike laps omaette isiksus ning õpib ikka nii, nagu see talle kõige parem on.

Veel oli meil võimalus käia Hopeaniemis asuvas sanatooriumis, mis kuulub samuti adventkogudusele.

HELMET SILVET
(Järgneb)

LASTETÖÖ ON KÜLVITÖÖ

(Algus 5. lk.)
de vahel on silmad — need aitavad seda teed pikendada. + Kui laps ilma käsu ja keeluta teeb seda, mida ta on õpinud, siis on see väärtuslik õpetus. Selleni jõuame aja jooksul, kui seda pidevalt taotleme. + Kui vahel tundub mõni laps lootusetuna, mõtle, mis on ühe inimese väärtus.

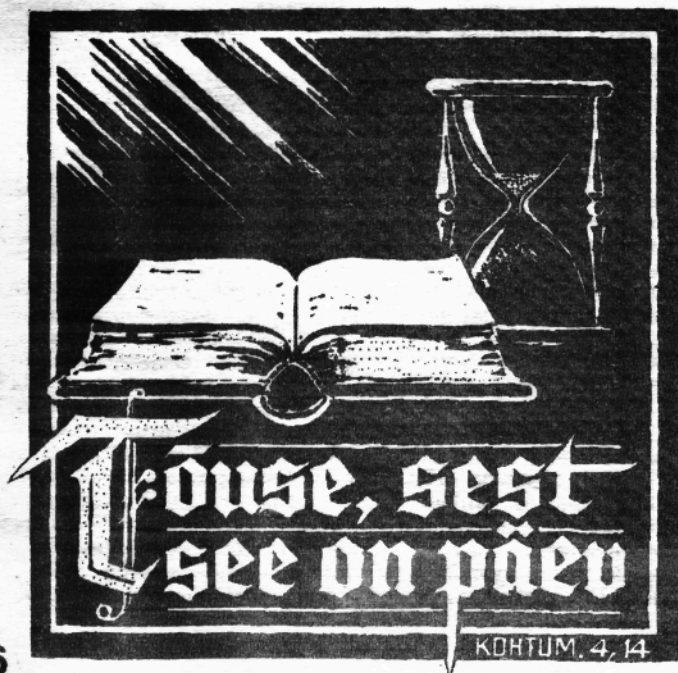
Seminaris osalejatele jagati välja loengute tihendatud sisu 27 leheküljel. Materjali hulgas on peale laste ealiste erinevuste küllaltki üksikasjaliku käsitluse ka näitlikud õppeplaaniid iga vanuserühma hingamispäevakooli klassi jaoks leidnud.

Olulisim ja meeldivaim oli aga ilmselt see, et Erjast endast lausa õhkus indu ja armastust tema poolt õpetatava vastu. Tema kaasahaarav, loomulik esitus hoidis kuulajate

tähelepanu pidevalt virgena, pannes unustama küllaltki pika ja väsitava istumise kõval kirikupingil. Arvan, et kõigil meil oli kahe meeldiva päeva jooksul silme ees laste õpetajaks «sündinud» isik — lapsi armastav, südamlilik, rõõmsameelne, leidlik. Viimases võisime veenduda, kui Erja demonstree ris meie mänguasjade kauplusest kokku ostetud kotitäie lelude kasutamise võimalusi näitlikus hingamispäevakooli tunnis seminaris teisel päeval.

Polnud siis ime, et loengute vaheajal koguneti tema ümber veel isiklike näpunäidete saamiseks. Kui seminar laupäeva õhtul lõppes, öeldi meie armsatele külalistele südamlikke tänusõnu ning avaldati lootust ja soovi, et see kohtumine ei jääks viimaseks.

AINO ORMUS

JEESEUSE KIRJARULLID

Chel kenal kevadpäeval aastal 1947 ronis Muhammed Dib, 15-aastane beduiinipoiss tubli 20 kilomeetrit Petlemast ida pool oma lambakarja järel üle Surnumere looderanniku järskude mägede nõlvade. Tema enda ütiust mööda oli ta üht kadunud lammas otsides märganud äkki kaljurünga avast, mida ta varem polnud märganud. Visanud kivi avausest sisse, kandus tema kõrvu puruneva saviastja praksatus. Oli ta ehk avastanud hinnalise varanduse peidupaiga?

Poisse kutsus endaga kindluse mõttes kaasa kaaslane ja kahekesi pugesis nad koopaavast sisse. Mida nad nägid? Kümneid savipotte, millest ühe oli koopasse lennutatud kivi purustanud. Potte ei olnud aga hoopiski kuldmyndid, vaid lehkav rull üksteisega serviti kokku köidetud pärgamendipalakaid. Purustanud veel mõned potid, tõdesid poisid, et kõik needki sisaldasid samasuguseid igivanu kirjarulle.

See hetkel ei osanud araabia karjused vähimatki aimata, kui väärtusliku leiu nad olid teinud. Nad võtsid mõned rullid endaga Petlemma kaasa. Pärast mitmeid keerdkäike jõudsid rullid mõnekümne marga eest Jeruusalemmas Püha Markuse kloostri tööta-va peapiiskopi kätte.

Piiskop püüdis saada selgusele kirjarullide sisus ja väärtuses, kuid Jeruusalemmas elavate õpetlaste esialgsed väited tegid rullide väärtuse maha. Mõned pidasid neid kahtlustavalt võltsinguteks, teised väheväärtuslikeks keskaegseteks käsikirjadeks.

Viimaks — see oli 1948. aasta algul — sattusid kirjarullid Jeruusalemmas tegutseva Idamaade uurimiserühma teadurite kätte. Nemed mõistsid peagi, et tegemist oli Vana Testamendi käsikirjadega, mis kõige järgi otsustades olid vanemad kui mingid teised senini leitud Piibli käsikirjad. Üks terviklik, üle seitsme meet-

ri pikkune pärgamendiriba, sisaldas terve Jesaja raamatu. Teadlased saatsid käsikirjadest tehtud fotod tuntud Piibli-arheoloogia spetsialistile professor William F. Albrightile, Viimane otsustas juba Jesaja kirjarullist tehtud foto vaatlemise põhjal, et rulli tekst on kirjutatud umbes aastal 100 enne Kristust. Hiljem teostatati käsikirjade vanuse määramine nn. radioaktiivse söe isotoopide meetodil kinnitas prof. Albright arvamust. Seega olid kirjarullid pärit umbes Jeesuse ajast.

KAS JEESEUSE SÖRMEJÄLJED?

Beduiinooruk oli niisii leidnud Jeesuse ajal kasutusel olnud Piibli kirjarullid! Polnud ju lausa võimatu seegi, et leitud Jesaja raamat olj sama, mille kohta kõneldakse Luuka evangeeliumis järgmiselt:

«Ja Jeesus läks tagasi Vaimu väes Galileasse... ja ta tuli Naatsaretti, kus ta oli üle kasvanud, ja läks oma harjumust mööda hingamispäeval kogudusekotta ja tõusis üles lugema. Ja tema kätte anti prohvet Jesaja raamat. Ja kui ta raamatu avas, leidis ta koha, kuhu oli kirjutatud:

«Issanda vaim on minu peal;
seepärast on ta mind võinud kuulutama
evangeeliumi vaestele;
ta on mind läkitanud kuulutama
vabaksõamist seotuille
ja nägemist pimedatele,
laskma rõhutuid vabadusse,
ja kuulutama Issanda meelepärast aastat!»

Ja kui ta raamatu oli kokku keeranud, andis ta selle kojasulase kätte ja istus maha; ja kõikide silmad kogudusekojas olid sihitud tema peale» (4 14. 16—20).

Kui kõneleme sõprusest abielus, kõneleme sel juhul sellist liiki armastusest, mida väljendab kreeka keeles sõna «phileo».

«Mitte armastuse puudus, vaid sõpruse puudus on õnnete abielude põhjuseks,» on öelnud Nietzsche. See ütlus rõhutab «phileo»-armastuse osakaalu abielus. Selline armastus teeb abielu õnnelikuks; muudab selle kahe inimese meeldivaks suhteks, mis on midagi enam kui lihtsalt üks leibkond, suguelu ja ühised sugulased.

Kas abikaasa on üks sõpradest, parim sõber või hoopiski mitte sõber?

On inimesi, kes on seda meelt, et abikaasa ei ole sõber ning et inimesel peab olema eraldi südamesõber. Väga paljudes abieludes ei olegi abikaasad teineteisele samal ajal ka sõbraks. Onnelikus abielus on aga abikaasa ühtlasi parim sõber.

Mitte mingid inimsuhted ei jää püsivaks ilma suhtlemiseta. Ühe ameeriklasest perekonna-uurija andmetel vestlevad abikaasad omavahel keskmiselt 17 minuti jooksul nädalas. Need minutid ei hõlma igapäevaste asjade üle rääkimist, s. t. maksude maksimise, prahi väljavõtmise jms. kokku leppimist. Pole ime, et inimesed võõranduvad teineteisest ja lähevad lõpuks lahku. Sõbrustamise ajal sõna otseses mõttes sõbrustati, kuid abielus ununeb sõbrustamine kergesti. Sõpruse pärast on niisii tähtis, et abikaasad kõneleksid isekeskis palju ja rohkem oma tunnetest ja mõtetest, mitte ainult argiaskeldustest.

Sõprus abielus

ANNAMARI JA ESA ROUHE

Ühised mälestused kinnitavad abikaasadevahelist sidet. Olgu selleks näiteks ühine puhkusereis. Ka raskuste läbimine võib kujuneda selliseks ühiseks mälestuseks, mis seob abikaasad tihedamalt teineteisega.

Üks sõbrasuhtele positiivselt mõjuv tegur on lähedus. «Phileo»-armastus tähendabki eelkõige hingelist lähedust, seda, et ollakse avalad ja kõneldakse asjadest, mida teistele ei kõneldata.

Onneliku sõpruse eeldus on samuti teise tunnustamine ja austamine. Lugupidamist saab väljendada nii sõnadega kui muul moel. Kui lugupidamine väljendub alles abikaasa matusel, väljendub see liiga hilja. Suhtlemine ei saa minna sügavuti juhul, kui me ei tunneta seda, et teine mind vajab ja et ta hindab mind sellisena nagu olen.

Keegi on öelnud, et abikaasade vahelises vestluses on kaheks tähtsamaks sõnaks «täna» ja «anna andeks». Abielu, kus ollakse pidevalt lähedases läbikäimises, toob kogu aeg kaasa olukordi, kus sõpruse jätkumise eelduseks on oskus anda andeks.

Eksitus on mõelda, et armastuse ja viha tunded lainetavad inimeses ilma, et ta saaks neile midagi teha. Armastus on ka valik. Tunneme küll oma meele muutlikkust, kuid võime valida

oma suhtumise põhisuuna. See eristab abielulise sõprussuhte muudest sõprussuhetest. Oleme sõlminud sõpruse ja tegutsemise selle nimel. See annab abielusidemele kindla aluse.

Inimesel on vajadus kõnelda endast asju, millest ta ei soovi, et kogu maailm neist teaks. Seepärast peab sõber olema usalduse vääriline. See tingimus kehtib eriliselt abielus. Teine peab hoidma usaldatud asjad enda teada ja mitte kandma neid kohvilauas oma sõprade kõrvu.

Suur väärtus lisandub neile suhetele siis, kui mõlemad abikaasad usuvad Jumalat. Ühine usk ühendab, kuid ei muuda abikaasasid automaatselt sõbradeks. Usk annab ühised väärtushinnangud ja eesmärgid ning motiivid, kuidas nende saavutamiseks toimida. Kristlusele omane andestamissõnum aitab andestavat meelsust väljendada praktikas.

Jeesuse eeskujul ja õpetuse kaudu rõhutatakse leidev ligimesearmastus tähistab meie käesolevas jaotluses «agape»-armastust (jumaliku, isekuset armastust). See on ka abielu seisukohalt hinnaline asi. «Agape»-armastus saab hoida abielu koos siis, kui «phileo»-armastus komistab.

«Kui tuleb ette raskusi ja ummikseise ning meelt valdab

masendus, ei tohi ei mees ega naine toetada endas mõtet, et nende liit on eksitus või pettumus. Otsustage olla teineteisele kõigeiks, mis vähegi võimalik. Jätkake oma abielu algusperioodi tähelepanelikkust ja viisakust. Julgustage teineteist eluvõitlustes. Püüdke teha teise elu õnnelikuks. Valitsegu teie vahel armastus ja armulisus! Siis kujuneb abielu, selle asemel, et tähistada armastuse lõppu, selle jätkuvaks alguseks.» (E. White, «Suure Arsti jälgedes», lk. 334)

Lühendatult ajakirjast «Nykyaika» nr. 3—4 1989, tõlk.

M. VAHTRAMÄE

PERENURK

(algus 6. lk.)

Igatahes on Surnumere mägestikukoopasse tõenäoliselt meie ajaarvamise alguskümneid peidetud ja sealt ligi kaks tuhat aastat hiljem leitud kirjarull olnud kahtlemata samasugune nagu see, mille Jeesus oma kodulinna sünagoogis tolle hingamispäeval kätte võttis. Professor Andre' Parot ütleb leitud kirjarulli kohta nii: «Iga Jeesuse käelligutus on piltlikult öeldes tulnud meile väga lähedale, sest ka selle pärgamendirulli tagaküljel võime veel nüüdki näha kunagise lugeja sõrmejälgi.»

PIIBLI TEKST SÄILINUD MUUTUMATUNA

Tähelepanuväärseim selle kõige juures on asjaolu, et nüüd on meie käes Piibli kirjutised sellisena, nagu neid võis lugeda Jeesuse ajal.

1971. aastal kirjutas prof. Albrighti õpilane ja sõber prof. Siegfried Horn, kes on nüüd ise silmapaistev arheoloog, järgmiselt: «Surnumere käsikirjade leidmisega seoses on Piibli õpetlas-

tele hinnaline see valgus, mida need dokumendid on heitnud Vana Testamendi tekstidele. Enne kõnealust suurt leitud pärines vanim tuntud heebreakeelne Piibli käsikiri 9. sajandist p. Kr., milles olid olemas mõningad varasemad kreeka keelsed tõlked.

Mitmetele oli murepõhjuseks asjaolu, et meie käsutuses olnud Vana Testamendi tekst põhines ilmselt sellistel käsikirjadel, millest paljud uskusid, et neis esines sadade aastate vältel toimunud pidevate ümberkirjutustega seoses arvukalt vigu. Mõndaigi Jumala kaitsvasse hoolitsusse uskujat, kes säilitas usu Piibli usaldatavusse ja autoriteeti ning oli veendunud, selles, et Jumal oli hoidnud oma varjava kae oma sõna üle, võisid pilkajad rünnata väitega, et kirjutajad ja koppeerijad olid teinud Vana Testamendi teksti eksitavaid vigu, ning seda väidet polnud sinnani võimalik millegagi kummutada.

(Järgneb)

Kuhu te olete...

(Algus 3. lk.)

Nimetasin juba, et inimesed püüavad meie kui usklike hingetemplisse vaadata. Kas nad kohtavad seal Jeesust või on süda tervenisti otsekui tahumatu kivi suures ängistavas tühjuses? Meile võidakse öelda: Kuhu te olete Jeesuse pannud? Te räägite Temast palju, laulate Temale austuseks kauneid laule, teil on palju teadmisi Tema õpetusest. Samas vajab aga inimkond enamat kui vaid õpetusi. Inimkond soovib elada elu, kus on valitseval kohal vendlus ja võrdsus, üksteisemõistmine ja mõeline ning tegelik rahu. Inimesed ei vaja nii-

võrd õpetust Kristusest, kui Elavat Kristust. Nad ei vaja õpetust elust, vaid tegelikku ja tõelist elu, mis järgneb Jeesuse kui reaalse Isiku vastuvõtmisele.

Võib-olla seisneb meie ebaõnnestumiste põhjus just selles, et meil on küll õpetus armastusest, samal ajal aga armastada ei suuda; meil on õpetus kannatlikkusest, tegelikult oleme aga suured nurisejad ja kannatamatud; meil on õpetus rõõmust, tegelikkuses see aga puudub; meil on õpetus Jeesusest, samas aga võidakse meile öelda: Kuhu te olete Jeesuse pannud?

sunnit. Mõelgem aga sellele, et inimesed soovivad meis näha Kristust igasuguses olukorras. Ja kurb on, kui nad Teda ei näe ning peavad küsima: Kuhu te olete Jeesuse pannud?

Näidakem siis, et oleme üles tõusnud Kristusega kogemuslikult tuttavad. Saagem igal päeval osa Tema ülestõusmise väest, muutugem päevast-päeva Tema kujule üha sarnasemaks. Jeesuse võit on ka Tema omaste võit. Kuid see võib saada ka nende inimeste võiduks, kes Teda praegu veel ei tunne. Kõik oleneb meie soovist, meie valikust. Tehkem see siis väga targasti, sellest oleneb nii tänane kui homme päev!

AARNE KRIISK

Lugeja soovib teada

Ühekordne päästmiskogemus — kas see otsustab kõik

Üksjagu kristlastlastest on omaks võtnud vaate ühekordsest päästmisest. Antud teooria pooldajad loevad inimese saatuse juba mingi teatud kogemuse põhjal üheselt otsustatuks. Väidetakse, et pärast võib teha ükskõik mida, elada ükskõik kuidas, lõplik ärapäasemine on kõigele vaatamata ikkagi kindlustatud. Selline vaade on maiselt mõtlevale ja arutlevale inimesele väga sobiv, kuna see läheb kokku tema väärtustunud eluhoiakuga.

Üks usutegelane ütles kunagi, et kristlik kirik mahutab oma rüppe igasugused inimesed:

need, keda võib lugeda religioosseteks ekstremistideks, kuid ka need, kes on ülimalt ilmalikud. Omamoodi ahvatlev võimalus! Samas tasuks aga meelles pidada seda, et Jumalal on oma nõudmiste miinimum, millega peab tahes-tahtmata arvestama. Jeesus ise viitas sellele, et ei saa igaüks, kes ütleb Issand, Issand, taevariiki. Ei aita ühekordsest pöördumisest, ei anta mingi kiriku või koguduse rüppe tulemisest — määrav on Jeesusesse jäämine, Tema õpetustes püsimine.

Õnnistegija kõneles neist asjust ka oma jüngritele. Ta üt-

les: «Kui keegi ei jää minusse, siis ta heidetakse välja, sest ilma minuta ei või teie midagi teha!» Jh 15, 6. Niisiis on võimalik olla viinapuu oks ja samas mitte viinapuu külge jääda. Ja kui selline lahusolek kestab kaua, siis toimub oksa kuivamine ja lõpuks paratamatult ka äraheitmine. Kui ühendus oksa ja viinapuu vahel mingil põhjusel katkeb, siis ei aita meie teod, näiliselt sõnakuulelik elu, üliagarus kogudusetöös; siis ei aita mitte miski.

Kui ühendus Jumalaga katkeb, siis katkeb ka päästmiskogemus, lõpeb päästmiskindlus.

Analoogiline protsess toimib ka inimestevahelistes suhetes. Meil on võimalik luua kellegi teisega suhted, neid teatud aeg säilitada ja siis katkestada. Kuid väita, et me omame häid suhteid naabritega, eeldab nendega lävimist, vestluskontakte, ühiseid üritusi ja muud sarnast. Mõtetu on rääkida headest suhetest, kui kontaktid puuduvad. Kontaktideta pole üldse mingeid suhteid.

Õnnetuseks on aga paljudel kristlastel just niisugused suh-

ted Jumalaga. Nad kõnelevad heast vahekorras Temaga, samas aga puuduvad igasugused kontaktid, puudub vastastikune lävimine. Piibel esitab meile toredaid eeskujusid inimestest, kellel see lävimine oli: Eeok, Mooses, Taniel, Paulus. Samas on aga juttu ka niisugustest meestest nagu Kain, Saul, Bileam, Juudas, kes küll alustasid Jumalaga, langesid aga teel ja kaotasid õiguse olla päästetud.

Niisiis, päästmiskogemus saab olla püsiva väärtusega ainult juhul, kui inimene jääb Jeesusesse Kristusesse nagu oks viinapuu. Teist võimalust ei ole.

AARNE KRIISK

Kirju teie küsimuste ja ettepanekutega ootame toimetuse aadressil: 202400 Tartu, Linda 9.

VÄLJAANDJA TARTU SP ADVENTISTIDE KOGUDUS

TOIMETUSE KOLLEGIUM: Rein Kalmus, Heino Lukk, Mall Vahtramäe (toimetaja), Tõnu Jugar,

Helme Sijva, Aime Lipsi

TOIMETUS: 202400 Tartu, Linda 9, tel. 28 443

Trükitud trükikojas «Täht» Võru, 202710. Tell. 159, tiraaž 14 000 hind 30 kop.